

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Tractatus De Brevissima Ad Perfectionem Via, hoc est De
Perenni Divinæ Voluntatis Intentione, Executione,
Apprehensione**

Družbicki, Kaspar

Coloniae, 1723

Caput. II. Cur multi, quanquam perfectionis studium professi, eam tamen
non assequantur?

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55395](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55395)

aut perfectissima, in quantum ad DEI perfectionem plene aut plenissimè accedunt, & illi adjunguntur.

2. Undè fit, ut omnes illi, quicunque ad consecrationem perfectionis vocantur, vocentur continuò ad consecrationem Divinæ Unionis. Et quia Divina Unio supponit, & prærequirit, necessariò, accessum perfectionemque ad DEum, ideò ne cesse est, volentem DEO uniri, ad DEum accedere, atque proficisci: profectio porro ista requirit viam; quare festinanti ad unionem DEI, opus est cognitione viæ ad eam unionem ducentis. Atque hîc Rhodus est & saltus, pro Sanctitatis perfectionisque, ac unionis divinæ Professoribus, & sectatoribus. Sæpe enim quibus benè velle non deficit, benè ire valdè deficere consuevit, fitque ut (multùm miserando eventu) multi qui bonum finem habere videbantur, errore viæ decepti, ad malum deveniant terminum. Alii non malam quidem ingressi viam, longam tamen, & anfractibus, mæ andrisque impertinentibus plenam, priùs ad mortem, quam ad metam pertingant; rarissimi verò brevem & tutam adepti viam, curriculo & quasi compendio ad destinatum optatumque perfectionis & unionis divinæ pertingant scopum.

CAPUT. II.

Cur multi, quanquam perfectionis studium professi, eam tamen non assequantur?

3 **A**C mihi quidem, hanc quærentium perfectionis

fectionem, varietatem identidem perpendenti, causamque investigare cupienti, hæc duo potissimum examinatione diligenti digna visa sunt. 1. Ecquid tandem sit, quo homines perfectionis alioqui studiosos (certè illi quærendæ natos & devotos) impediat, quo minus ad unionem divinam (hoc est, ad perfectionem summam) vel aliquando vel citò perveniant? 2. Effetné aliqua brevis, tuta, constans, & omninò absoluta, immediateque ad DEum, & ad ejus unionem ducens, via?

Atque quantum attinet ad illud; Ecquid 4. impediat homines, quo minus ad DEum, ejusque Unionem perveniant? sentire mihi in mentem venit, causam hujusce mali aliam non esse, quàm quia homines, si quando DEum quærunt, aliquid præterea quærunt, quod non propter Deum quærunt & ut fortè nihil quærant aliud à se, at se ipsos unà cum Deo quærunt invenire, habereque volunt. Quo posito, impossibile est, eos, qui ita affecti, & ad aliquid præter Deum non propter Deum alligati sunt, Deum invenire, ad Deumque pervenire, & ipsi intimè uniri. Fieri enim non potest, ut Deus ibi ab eo inveniatur, atque comprehendatur, ubi & à quo, aliquid præter solum Deum non propter Deum quæritur. Deus namque aut solus est, & nemo præter eum: aut si aliquid est præter Deum, DEus non est. Sufficiens est nimirum DEus, tum sibi, tum omnibus (quippe ex illo omnia) estque præterea generosus, & ubique è dignitate suâ, tum agit secum, tum agi ab aliis tractarique vult: Quo fit, ut qui cum illo aliquid

præterea quærit aliud, dedignetur Majestas illa à tali homine inveniri, sed relinquat illum, vel solum, vel cum illa, quam simul secum ambiverat, creatura: hæcque sit pœna, indignè, & non in bonitate de Deo sentientis. Atque quia passim hujusmodi homines invenire est, qui simul cum Deo aliquid non propter Deum, quin quod deterius est, aliquid aliud, relicto DEO, quærunt, ideo plurimi sunt, qui non tantum ad perfectam cum Deo unionem nunquam perveniunt, sed etiam nullo penitus modo ad Deum appropinquant. Si homines scirent, possent, vellent solum Deum quærere, ipsoque solo contenti esse, & suorum desideriorum capacitatem explere, & neque se, neque aliud quicquam à se & Deo diversum habere, nullo negotio, nullo labore, Deum in omnibus invenirent, illique unirentur.

5. Sed ubi invenitur ista Sapiencia? aut quis persuadeat infelicissimis mortalibus solo Deo contentos vivere, & ut in eo omnia, quæ cupiunt, quæque cupere possunt, se invenire credant posse? Et fortè non deesset, qui alia omnia pro Deo contemptui habere, atque deserere vellet, sed qui etiam à se desciscere, sese negligere, à se abire, & ad solum Deum sine *psal.* seipso pergere, in animum inducat, *non est qui 52. faciat hoc bonum, non est, usque ad unum.*

P.4. Omnia enim alia non gravatè utcunque homo deserit, at à seipso, vel vix, vel nullo modo avelli potest. Sicut enim primum omnium quod homo habet, est ipsemet, ita etiam primum quod amat, idem ipse, propter se autem amat omnia, unde postquam amare desierit

omnia

omnia, adhuc potest amare se, quia adhuc habet ipsum se, post abjecta omnia. Hinc mirum modo fit, ut cum homo omnia propter se amet, non possit omnia deserere, nisi prius desinat se amare, propter quem amaverat omnia: & tamen vice versâ sæpè fit, ut homo postquam deseruerit omnia, adhuc nihilominus amet se ipsum. Nimirum sicut amare potest propter se omnia, ita etiam propter amorem sui potest deserere omnia: relictis ergo omnibus, potest adhuc homo habere amorem sui: quod tunc accidit, quando videt se non posse utendo aliis obtinere conservationem sui.

Hinc sæpè multi hunc mundum, & parentes, & omnia deserunt, Monachique fiunt, propter amorem sui: scilicet, vel quia sperant, melius se habituros in claustrum, quam in mundo; vel quia perdere salutem ad infernumque decidere timent, &c. quod posterius, quamquam ex sese malum non est, imò honestum censetur, multum tamen redolet proprietatem amoris, & vicinum est amori sui ipsius: facileque in hunc scopulum impingunt homines, eique ita tenaciter adhærent, ut ab eo nec ipsi se avellant, nec avelli patiantur unquam; cum tamen certò certius sit, in viâ Spiritus progredi, & ad unionem cum DEO pertingere cupienti, necessarium esse, ut gratis DEO serviat, gratuito DEUM colat, nec illum aut præmii spe, aut supplicii metu (esto his juvari & exitari, sed non principaliter moveri possit) veneretur, observet, diligat.

Et hîc est punctum deceptionis plurimorum, etiam Perfectorum qui post abjectum mundum

mundum cum suis omnibus vanitatibus, ad DEum festinare, imò & appropinquare, tum sibi ipsis, tum aliis videntur, à quo tamen vel longe absunt, vel si forte propius admittuntur, tamen subito repulsam patiuntur, quia ad DEum sine mundo quidem, at non sine semetipsis tendunt; amant enim seipfos, fovent seipfos, blandè tractant seipfos: passionum suarum, iudicii, voluntatis, amoris, honoris, æstimationis propriæ abnegationi, non intendunt, sed ista omnia secum ad DEum trahunt, & ita ipsimet sibi in hâc viâ impedimento sunt, ipsimet parietem inter se ad Deum extruunt, ipsimet sibi tenebras & caligines offundunt, quibus involuti, in itinere ad Deum cæcutiunt, progredique non possunt, sed in luto propriæ immortificationis hære coguntur, & qui cum seipsis Deum habere conabantur, nec DEum habent, nec seipsis contenti sunt. Quod si scirent post abjecta omnia etiam abnegare, & relinquere se, illico invenirent Deum. Quid enim aliud in rebus superest homini, post abjectum se, & alia creata omnia, nisi DEus, qui est extra & supra omnia?

CAUT. III.

*Cur multi Perfectionis amantes,
tardè ad eam perveniant, &
sæpè prius vivere desi-
nant, quam eâ po-
tiantur?*

8. JAM quantum attinet ad illud: Ecquid impe-
diat